

Ἡ ΖΩΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΑ ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

Ὁ Γιαννάκης — ὁ γνωστός μας Γιαννάκης — τώρα τὸ καλοκαίρι, καθὼς τουλάχιστον ἰσχυρίζεται ὁ ἴδιος, γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος. Αἰσθάνεται ζωηρότητα, εὐθυμίαν, ἐλευθερίαν περισσοτέραν, ἔλξιν πρὸς τὸ ὑπαιθρον ἀκατανίκητον. Προπάντων ἀφ' οὗ, μετὰ τὴν ὀλιγοήμερον βίασαν τῶν ἐξετάσεων, ἀνησυχίας μᾶλλον ἢ κόπου, παύσων τάνιαρὰ μαθήματα καὶ ἔλθουν αἱ πολυπύθητοι διακοπαί. Ὁ Γιαννάκης φορεῖ ὑποκάμισον σετακροῦτα, κρεμύχρον ἢ στακτερόν, ἕνα κορδόνι ἀπλοῦν ἀντὶ λαμποδέτου — καὶ κάμνει ἐμφαντικώτατα τὸ σχῆμα ποῦ τὸ δένει, ἔτσι δά, εὐκολώτατα ὡς ποῦ νὰ πῆς ἀμήν, — καπελάκι ψάθινο καὶ ὑποδήματα κιντρινωπά. Ἀνοίγει τὸν κουμπαραῖ του, γεμίζει τὲς τσέπες του καὶ τὸ πορτοφόλι του — γυαλιὰ καρφιὰ νὰ γένουν, λέγει, — καταβαίνει εἰς τὸ Φάληρον καὶ πέρνει τὸ λουτρό του, ἀνεβαίνει στὰς Ἀθήνας καὶ πέρνει τὸ παγωτό του, — καὶ τὸ ἀπόγευμα πολλές φορές καὶ τὸ βράδυ, — καὶ πηγαίνει τακτικὰ σχεδὸν εἰς τὸ θέατρον, ἀφ' οὗ ὅσες φορές δὲν πηγαίνει μόνος του, τὸν πέρνει ὁ μπαμπᾶς του μετὰ τὴν λοιπὴν οἰκογένειαν. Ζωὴ ὄχι ἄσχημη, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Τὸ μόνον κακὸν ποῦ ἔχει, εἶνε ὅτι τελειώνει γρήγορα, πολὺ γρήγορα, καὶ περνᾷ τὸ καλοκαίρι καὶ τελειοῦν τὰ λεπτά — καὶ καμμιά φορά τελειοῦν πρῶτα τὰ λεπτά, — καὶ παύουν αἱ διασκεδάσεις καὶ ἀρχίζει τὸ Σχολεῖον. Εἶνε ὡς ἡ ἀφύπνισις μετὰ γλυκῆ ὄνειρον ἄλλα ποία ἀφύπνισις εἶνε τόσον ὀδυνηρὰ διὰ τὸ παιδίον, τοῦ ὁποῦ ἡ καρδιά εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἐλπίδα;

Περιμένων τὰς παύσεις διὰ νὰ ἐφαρμόσῃ πληρῆς τὸ πρόγραμμά του, ὁ Γιαννάκης διασκεδάζει προσωρινῶς μετὰ τὰ πυροτεχνήματα, τὰ ὁποῖα καίουν τώρα κάθε βράδυ εἰς τὰς πλατείας. Ἐχει πολλὰ μαθήματα, διότι κατὰ τὴν φράσιν τοῦ διδασκάλου, πλησιάζει ἡ μ ε γ ἄ λ' ἡ μ ε ρ α, ἀλλὰ δὲν ἔχει καὶ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἀνάλογον ἐνδιαφέρον. Ὡστε τοῦ μένει ἀρκετὸς καιρὸς διὰ νὰ γυρίξῃ ἔξω καὶ τὸ βράδυ καὶ νὰ διασκεδάσῃ — εὐτυχῶς. Θὰ σας διηγηθῶ πῶς ἐπέρασε μίαν βραδυὰν ἀπὸ αὐτὰς ὁ Γιαννάκης. Μαζὶ μὲ αὐτὸν θὰ ἴδῃτε πῶς περνοῦν τὴ βραδυὰ καὶ χιλιάδες ἄλλοι ἀθηναῖοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι.

*

Προηγῆθη μία μικρὰ ἔρις μετὰ τὸν πατέρα. Τὸ μεσημέρι εἶχαν καὶ ἕνα φίλον των εἰς τὸ τραπέζι. Ὁ Γιαννάκης εἶχεν ὄρεξιν καὶ διηγείτο ἕνα σωρὸ ἱστορίας τοῦ δρόμου. Ἐπάνω εἰς τὴν ὀμιλίαν τοῦ ἐφυγεν ὁ τύπος δόνω ἀντὶ δίδω, καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν φράσιν:

— Τοῦ δίνει μιά γροθιά μετὰ τὸ σταυρόν...

— Τοῦ δίνει; τὸν διακόπτει ζωηρῶς ὁ πατέρας του, ἐξηρηθισμένος μᾶλλον ἀπὸ τὸ θέμα τῆς διηγήσεως παρὰ ἀπὸ τὴν παράβασιν τῶν γραμματικῶν κανόνων. Καὶ ποῦ τὸ βροῖσες, βρέ, τὸ δίνει; στὴ γραμματικὴ τοῦ Ψυρρή; Ἀκοῦτε σεῖς δόνει!

— Καὶ πῶς θέλετε νὰ πῶ; ἀπάντησεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν τα ἔχανε δίδω σιν αὐτῶ, ὅπως λέτε σεῖς οἱ λογιώτατοι;

Ἡ κὺθάρδεια κατεκεραυνοβολήθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς. Ἡ διηγήσις διεκόπη μετὰ τὴν γροθιά στὸ σταυρόν. Ὁ φίλος δὲν ἐπεχείρησε νὰ συνδιαλλάξῃ τὰ διεστῶτα, τρέφων καὶ αὐτὸς ἀκατανίκητον ἀποστροφὴν πρὸς τὴν γραμματικὴν τοῦ Ψυρρή. Ὁ Γιαννάκης θυμωμένος, φουρκι-

σμένος, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἄλλ' ἐκεῖ μὴ νομίζετε ὅτι ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν ἀνόητος. Ἀπεναντίας ἄρχισε νὰ ἐργάζεται πρόνοιμα καὶ σύντονα. Εἶχε σιγαρόχαρτον καὶ κόλλαν καὶ κατεσκευάσεν ἐν ἀερόστατον, ἢ μᾶλλον τὸ συνεχόλλησε, διότι τὸ εἶχε κομμένον ἀπὸ τὸ πρῶν. Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελειώσε τὴν ἐργασίαν αὐτήν, χωρὶς νανοῖξῃ διόλου γραμματικὴν, ἀνεπαύθη ὀλίγον καὶ ὕστερα πῆγε εἰς τὸ Ζάππειον περίπατον. Ἐφρόντισεν ὁμῶς νὰ γυρίσῃ νωρῆς, πιστὸς εἰς τὸ ραντεβού τὸ ὁποῖον εἶχε δώσει εἰς τὰ παιδιὰ τῆς γειτονεῖας νὰ σηκώσουν τὸ ἀερόστατον... Ἡ δειλὴ ἦτο ἡρεμὸς καὶ ἐξαισία. Ὁ οὐρανὸς πρὸς τὴν δύσιν κατακόκκινος. Ἡ σκοτία ἐπήρχεται καὶ οἱ ἀστέραις ἤρχισαν νὰ λάμπουν. Ἐφύσα ἀήρ ἄροσερός, αἴρα θωπεύουσα τὰ πρόσωπα. Οἱ φανοὶ ἠνάπτοντο διὰ λευκοῦ, ἀδυνάτου ἀκόμη φωτός. Ἡ ἑσπέρα προσημνύετο λαμπρά, καὶ πόσον ὠραία διέθετε τὴν ψυχὴν τὸ προμήνυμα αὐτό... Ὁ Γιαννάκης ἦτο εὐθυμώτατος.

— Γεῖά σας, παιδιὰ! εἶπε πρὸς τοὺς φίλους του, μετὰ ὕψος κομματάρχου. Ἐγὼ καὶ δύο ρουκέτες τρικούδερτες.

— Ποῦ τῆς οἰκονόμησες! ἀνέκραξαν τὰ παιδιὰ πλήρη θαυμασμοῦ καὶ περιστοίχισαν τὸν Γιαννάκη πρόθυμα εἰς τὰς διαταγὰς του καὶ ἀφωσιωμένα.

Ἦναψαν τότε τὰ ἄγυρα εἰς τὸ σταυροδρόμι. Ὁ φαῖδς καπνὸς ἐγέμισε τὸ ἀερόστατον καὶ τὸ ἐφούσκωσε καὶ τὸ ἐξώθει πρὸς τὰ ὕψη, ἀπειλῶν νὰ ἐκφύγῃ ἀπὸ τὰς γειτόρας αἱ ὁποῖαι τὸ ἐκράτουν, φωτεινὸν, ὑπερμύγεθες. Ἐπὶ τέλους ἦτο καιρὸς. Τὸ ἀφῆκαν. Καὶ ὅμῳ μετὰ τὴν κομψὴν σφαῖραν ἢ ὁποία ἀνήλθε ταχεῖα διὰ τῶν καπνῶν πρὸς τὸν καθαρὸν αἰθέρα, τὸν διάστερον, ἀφῆκαν τότε καὶ τὰς δύο ρουκέτας, αἱ ὁποῖαι ἐσύριζαν καὶ διέγραψαν γραμμὰς φωτεινὰς, ὡσεὶ ἐορτάζουσαι τὴν ἀνύψωσιν. Τὰ παιδιὰ ἐχειροκρότησαν. Ἰσταντο δὲ περίξ καὶ παρηκολούθουν εἰς τὰ ἀφθαστα ὕψη τὸ ἀερόστατον, ὅμῳ μετὰ τοὺς γείτονας, εἰς τὰ χεῖλη τῶν πεζοδρομίων, παρὰ τὰς θύρας, εἰς τοὺς ἐξώστας καὶ εἰς τὰ παράθυρα... Ὁ Γιαννάκης εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐδείπνησε κατευχαριστημένος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Εἶχε τὴν φιλοδοξίαν ὅτι εἰς καμμίαν γειτονεῖαν δὲν ἔκαμναν ἀερόστατα σὰν τα ἰδικὰ του. Καὶ ἄς ἔλεγε δόνω...

*

Μετὰ τὸ φαγητὸν ἐπῆγεν εἰς τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὀμοιοῖας.

Ἡ ὦρα ἦτο ἐνάτη καὶ ἡ κίνησις ἤρχιζε ζωηρά. Εἶς τὸν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων κατηύγαζεν ἀπὸ τοῦ ὕψηλου τοῦ στύλου, καὶ πρὸ τῆς λευκῆς καὶ ζωηρᾶς αὐτοῦ λάμπσεως ἠρρυθρίων τὰ ράμφη τοῦ φωταερίου, τὰ ὁποῖα ἦσαν περίξ ἀναμμένα πολυπληθῆ. Ὁ κόσμος ἀρκετὸς ἐπλήρου τὰ καφενεῖα καὶ τὰ ζαχαροπλαστεῖα ἢ ἀνεπαύετο εἰς τὰ ἐδώλια τῆς πλατείας δωρεάν ἢ περιεπάτει κυκλικῶς περὶ τὸ πεζοδρόμιον, ἄλλοι περιλαμπές, ἄλλοι σκιερὸν, ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα μὲν διαπέρων αἱ ἀκτῖνες τῶν φανῶν. Τὰ πυροτεχνήματα, τὰ ὁποῖα καθ' ἑσπέραν κατασκευάζουν δι' ἐράνου τὰ περὶ τὴν Πλατεῖαν καταστήματα διὰ νὰ προσέλκυσον τὸν κόσμον, ἦσαν ἐστημένα κατὰ τὸ σῆμα εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας, στύλοι σκοτεινοί, φέροντες εἰς τὴν κορυφὴν σχήματα φανταστικά, μὲν διακρινόμενοι ἐκ τῆς περὶ αὐτοὺς συγκεντρώσεως τῶν μικρῶν περιέργων. Τὸν βόμβον τοῦ ποιτῆλου πλήθους καὶ τὸν κρότον τῶν ἀργῶν, τῶν συρτῶν βηματισμῶν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ὑπερῆχοντιζον οἱ φθόγγοι τῶν αὐτοσχεδίων ὀρχηστρῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπαι-

ζον εἰς τοῦ Ζαχαράτου, εἰς τοῦ Χαραμῆ, εἰς τὴν Ἡῆν, βιολίων τερετισμοὶ μακρόθεν ἀκουόμενοι καὶ κιθαρῶν στόνοι, βαρέως συνοδεύοντες. Οἱ πωλοῦντες καὶ παίζοντες φιστίκια, ἀπαραίτητοι εἰς πᾶσαν συγκέντρωσιν, περιεφέροντο μεταξύ τῶν καθισμάτων κρατοῦντες τὰ καλαθάκια τῶν καὶ διαλαλοῦντες τὸ περιεχόμενον.

Ἐκαμεν ὁ Γιαννάκης ἓνα δύο γύρους μόνος, κτόπιν εὔρεν ἓνα φίλον του, μαθητὴν καὶ αὐτόν, καὶ τον παρέσυρεν εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον νὰ πάρουν κάτι τί.

— Τί παγωτὸ ἔχεις; ἠρώτησε τὸν ὑπηρέτην ὁ Γιαννάκης.

— Κρέμα, φυστίκι καὶ φράουλα, κύριε Γιαννάκη, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε κατ' ἔνομα τὸν πελάτην του.

— Τί σ' ἀρέσουν, τὰ κρεμοειδῆ ἢ τὰ λεμονοειδῆ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης τὸν φίλον του.

— Μπᾶ, αὐτὴ εἶνε ἡ διαίρεσις; δέν την ἤξευρα.

— Βεβαίωτατα, ἀπήντησε μὲ κωμικὴν σοβαρότητα ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχεν ἀκούσει τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ ἓνα εὐφυλόγον· κρεμοειδῆ εἶνε ἡ κρέμα, ἡ σοκολάτα, τὸ φιστίκι· λεμονοειδῆ τὸ λεμόνι, ἡ φράουλα, τὸ βύσσινο καὶ καθεξῆς.

— Βρὲ τί μου λές! ἐμένα μοῦ ἀρέσουν τὰ ἀνάμικτα, εἶπεν ὁ φίλος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννέει τίποτε ἀπὸ ἐπιστημονικὴν ταξινόμησιν καὶ παρεδέχετο τὰ πράγματα ὅπως τοῦ τὰ ἔλεγαν.

Ἐφαγαν τὰ παγωτά των καὶ συνωμίλησαν κάμποσιν ὥραν. Ἐν τῇ μεταξύ εἶχε συρρεύσει κόσμος περισσότερος, μεταξύ δὲ τοῦ πλήθους ἐφαίνοντο τώρα καὶ πολλαὶ κυριαὶ καὶ δεσποινίδες νεαραί, τὰς ὁποίας μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος παρηκολούθουν ἀπὸ τὴν θέσιν των διὰ τῶν ὀφθαλμῶν οἱ δύο φίλοι. Τῆς ἐπισκοπῆσεως ταύτης τοὺς ἀπέσπασεν ἤχος ὀξυς, ὡς ὕδατος ἐκροῦστος ἐκ στρόβιλλου ὀρηκτικῶς. Ἦτο τὸ πρῶτον πυροτέχνημα. Ἐν μέσῳ βροχῆς σπινθηρῶν ἀνέλαμψε μύλος πολύχρωμος, στρεφόμενος μεθ' ὀρμῆς καὶ πατάγῃ ἐπὶ πολύ, ἀναδίδων καπνὸν ἄσθρον, ἀλλάσων σχήματα καὶ χρώματα ἑλσέν, ἰώδη, λευκά, ροδόχροα. Καὶ ἔτρεχον πρὸς τὸ θέαμα ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς πλατείας καὶ παρετάσσετο πρὸ αὐτοῦ ὁ κόσμος θεωρῶν, φανταστικῶς ποικιλόχρους ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν βεγγαλικῶν. Αἶφνης ἀπὸ τοῦ πυροτέχνηματος, ἐκπνεύοντες ἦδη ἀκεσπᾶσθη ροκέτα μεγάλῃ, ἀνελθούσα εἰς ὕψος μὲ λάμψιν καὶ συριγμὸν δυνατόν. Ὁ κόσμος ἐγέλασε καὶ ἐχειροκρότησε. Τὸ πυροτέχνημα ἐπέτυχε, ἡ δὲ καρδιά τοῦ ἰταλοῦ τεχνίτου ἐπλήσθη χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ νοήμον ἀθηναϊκὸν κοινόν.

*

Ἄλλ' ἢ αὐτὴ ἐπιτυχία δὲν ἔσπευεν οὔτε τὸ δεύτερον, οὔτε τὸ τρίτον. Αἱ κινήσεις ἄτακτοι καὶ χαλαραί, τὰ χρώματα ἄτονα, τὸ σκῆδιον κοινόν. Ὁ κόσμος ἔμεινεν ἀπαθής. Ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἦδη ἐγερθῆ μετὰ τοῦ φίλου του καὶ ἠκολούθει τὸ πλήθος, ἦτο ἔτοιμος νὰ σφουρίξῃ.

— Οὐφ καυμένη καὶ σύ! τῷ εἶπεν ὁ φίλος του.

— Ναι, ἄς μὴν εἶνε καλὸ καὶ τὸ ἄλλο καὶ θὰ σοῦ τον κᾶνω τὸ σκυλόφραγκο. . . .

Ἀλλὰ τὸ τέταρον γόρυς ἰκανοποίησεν, ἐξανάψαν ἀποτόμως καὶ ἐκπέμψαν τὴν ἄνω μυρίους ὄφεις πυρίνευς. Εἰς τὸ τέλος ἐσφουρίξε καὶ αὐτὸ καὶ ὁ κόσμος πάλιν ἐχειροκρότησεν.

— Ἄφ' οὗ εἶνε ἔτσι δὸς του λοιπόν! εἶπεν ὁ Γιαννάκης ἔνθους χειροκροτῶν.

Καὶ ἄφ' οὗ ἔληξε τὸ θέαμα καὶ ἡ Πλατεία τῆς Ὀμο-

νοίας, ὅπου μάλιστα ὁ κόσμος ἤρχισε νὰ ραιοῦται, δὲν παρεῖχε πλέον κανὲν θέληγτρον, εἰσῆλθον οἱ δύο φίλοι εἰς ἓνα βιζαδί, τὸ ὁποῖον ἔφρευε διὰ τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος. Τὰ πυροτέχνηματα εἶχον κατὰ μέγαν διαλείμματα καὶ ἡ ὥρα ἦτο ἤδη ἐνδεκάτη. Ἄλλ' εἰς τὸ Σύνταγμα ἡ κίνησις ἦτο ἀκόμη ζωηρά, τὰ τραπεζάκια γεμάτα καὶ τὰ πυροτέχνηματα ἀκαυστα. Ἐκεῖ, εἰς ἓνα τραπεζάκι, ὁ Γιαννάκης εὔρεν — ὄχι πολὺ εὐχάριστος συνάντησις τέτοια ὥρα — τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του. Τὸν ἔκραξαν καὶ ἠναγκάσθη νὰρῆσθαι τὸν φίλον του καὶ νὰ ὑπάσθῃ νὰ καθήσθῃ μαζί των. Ἄλλ' ἐκεῖ τὸν ἰκανοποίησε καὶ νέον παγωτόν, τὸ ὁποῖον τῷ προσέφερον ὁ πατέρας του ὡς δεῖγμα συγγνώμης καὶ συνδιαλλαγῆς διὰ τὴν σκηρὴν τοῦ μεσημεριοῦ. Ἄφ' οὗ δ' ἐκάθησαν καὶ τὰ πυροτέχνηματα, κατὰ τὴν αὐθεντικὴν γνώμην τοῦ Γιαννάκη πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα, ἐπέστρεψαν ὅλοι μαζί εἰς τὸ σπίτι ἀποκομίζοντες τὰς ἐντυπώσεις τῶν θεαμάτων καὶ περιμένοντες νὰ τάπολαύσουν καὶ αὔριον πάλιν τὰ ἴδια.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ ὁδὸς Σταδίου ἦτο γεμάτη ἀπὸ κόσμον τοῦ ἐπέστρεφεν ὁμοίως.

— Ὑπάρχει ἀπλούστερο πρᾶγμα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πυροτέχνηματα; — ἔλεγεν ἓνας κύριος μὲ κρέμ ἐπάνω-φοράκι καὶ ψηλὸ καπέλο. Καὶ ὁμοῦ ἰδὲς, ὁ κόσμος ἄμα τελειώσων φεύγει ἀμέσως.

— Τὴν κακὴ σου μέρα! εἶπεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος τὸν ἤκουσεν ἀπὸ πίσω.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

Ἡ ΑΛΜΥΡΟΥΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Πρὸ τινῶν μηνῶν συνελθόντες πρόκριτοι καὶ προσετώτες ἐκ τῶν χωριῶν τῶν ἐπαρχιῶν Ἀποκορωνίου καὶ Ρεθύμνης τῆς Κρήτης μετὰ τῶν οἰκείων δημάρχων συνεβουλεύθησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ συνοικίσωσι καὶ ἰδρῶσιν πόλιν κατὰ τὴν ἐπίκαιρον πρᾶγματι θέσιν, ὅπου ἐκβάλλει ὁ Ἀλμυρὸς ποταμὸς εἰς τὸ Κρητικὸν πέλαγος καὶ ἔνθα τὸ πάλαι ἔκειτο πόλις Ἀμφιμαλλὰ λεγομένη, ἐξ ἧς ὁ κατ' αὐτὴν γωνιώδης κόλπος Ἀμφιμαλλικὸς καὶ ὁ παραρρέων ποταμὸς Ἀμφιμάλλης.

Ἡ ἐκλεχθεῖσα θέσις τυγχάνει λίαν πρόσφορος, διότι καὶ παραθαλάσσιος εἶνε καὶ ἠνυνοῖθη δαψιλιῶς ὑπὸ τῆς φύσεως, καί ται δ' ἐν μέσῳ περίπου τῶν ὑφισταμένων δύο ὠχυρωμένων πόλεων, Χανίων καὶ Ρεθύμνης, εἰς τὰς ὁποίας ὅπως εἰσέρχονται τόσων εὐάνδρων χωριῶν οὐ μικρὸν αὐτῶν ἀφροστώτων οἱ κάτοικοι πρὸς διεξάγωγὴν ποικίλων αὐτῶν ἐργασιῶν καὶ ἀναγκῶν, ὑφίσταντο ἀνέκαθεν οὐχὶ μικρὰς καὶ ὀλίγας δυσκολίας.

Ἐσχεδιαγράφησαν λοιπὸν τὴν νέαν αὐτῶν πόλιν οἱ περὶ τὰ πάλαι Ἀμφιμαλλὰ πλησιασταὶ Ἀποκορωνιώται καὶ Ρεθύμνιοι καὶ οἱ ἄλλοι καὶ φαίνονται λαβόντες πᾶσαν πρόνοιαν πρὸς ὅσον ἔνεστιν ἀποφυγὴν παντὸς δυναμένου νὰ παραβιάσῃ ἐν τῷ μέλλοντι τὸ σπουδαῖον αὐτῶν κοινωνικὸν καὶ ἐκπολιτιστικὸν ἐγγεῖρημα. Ἀλλὰ τί παθόντες ἔσπευσαν νὰ προσαγορεύσωσι τὴν ἀστυγεῖτονα ταύτην τῶν πάλαι ἀμυρῶν πόλεων Ἀπτέρως καὶ Λάπτας καὶ Ὑδραμίας καὶ δὴ αὐτῶν τῶν Ἀμφιμάλλων διὰ τοῦ κακοῦ ἴλου καὶ κακοῦ γόου ὀνόματος Ἀλμυρούπολις; Ὁ ἀνάδοχος αὐτῆς, ὅς τις δὴποτε τυγχάνει, καὶ ἂν ἀπὸ σκοποῦ δὲν ἠμάρτησεν εἰς τοὺς ἀφροστίους τῶν Ἀμφιμάλλων καὶ τοὺς πατέρας θεοῦς, οὐδὲν ἦττον εἰς παχυλὴν περιέπεσεν ἀπειροκαλίαν. Τί δηλοῖ Ἀλμυρούπολις; Τί ἐπαγωγὸν καὶ ἐμφαντικὸν ἔχει ἡ